Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEK
GIOVANNI PITRUZZELLA
esitatud 18. juunil 2019[1]

Liidetud kohtuasjad C-152/18 P ja C-153/18 P

Crédit mutuel Arkéa
versus

Euroopa Keskpank (EKP)

Apellatsioonkaebus – Majandus- ja rahapoliitika – ELTL artikli 127 lõige 6 – Määrus (EL) nr 1024/2013 – Artikli 4 lõike 1 punkt g – Krediidiasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalve konsolideeritud alusel – Määrus (EL) nr 468/2014 – Artikli 2 punkti 21 alapunkt c – Määrus (EL) nr 575/2013 – Artikkel 10 – Järelevalve alla kuuluv grupp – Keskasutusega püsivalt seotud asutused

1. Kaks käesolevat liidetud kohtuasja on seotud Prantsuse õiguse alusel asutatud krediidiasutuse Crédit mutuel Arkéa (edaspidi „CMA“) poolt esitatud kahe identse apellatsioonikaebusega, milles ta palub tühistada kaks Üldkohtu otsust[2], mis on samuti peaaegu identsed ja millega Üldkohus jättis rahuldamata CMA hagi, milles ta palus tühistada kaks Euroopa Keskpanga (EKP) otsust[3], milles olid kindlaks määratud grupi Crédit mutuel suhtes, mille liige CMA on, kohaldatavad usaldatavusnõuded.

2. Need kohtuasjad annavad Euroopa Kohtule võimaluse ühelt poolt tõlgendada esimest korda ELTL artikli 127 lõiget 6, mis on õiguslik alus pangandussektori usaldatavusnõuete täitmise kontrolli ülesande usaldamiseks EKP-le, ja teiselt poolt selgitada EKP poolt pangagruppide üle ühtse järelevalvemehhanismi raames konsolideeritud alusel teostatava järelevalve subjektiivset ulatust.

1 Algkeel: prantsuse.

2 Üldkohtu 13. detsembri 2017. aasta kohtuotsus Crédit mutuel Arkéa *vs*. EKP (T-712/15, EU:T:2017:900, edaspidi „esimene vaidlustatud kohtuotsus“) ja 13. detsembri 2017. aasta kohtuotsus Crédit mutuel Arkéa *vs*. EKP (T-52/16, EU:T:2017:902, edaspidi „teine vaidlustatud kohtuotsus“) (edaspidi koos „vaidlustatud kohtuotsused“).

3 Vastavalt Euroopa Keskpanga (EKP) 5. oktoobri 2015. aasta otsus ECB/SSM/2015 – 9695000CG7B84NLR5984/28, millega nähakse ette grupi Crédit mutuel suhtes kohaldatavad usaldatavusnõuded (edaspidi „esimene vaidlusalune otsus“) ja EKP 4. detsembri 2015. aasta otsus ECB/SSM/2015 – 9695000CG7B84NLR5984/40, millega nähakse ette grupi Crédit mutuel suhtes kohaldatavad usaldatavusnõuded (edaspidi „teine vaidlusalune otsus“) (edaspidi koos „vaidlusalused otsused“).

I. Õiguslik raamistik

A. Liidu õigus

3. Nõukogu 15. oktoobri 2013. aasta määrusega (EL) nr 1024/2013, millega antakse Euroopa Keskpangale eriülesanded seoses krediidiasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalve poliitikaga,[4] (edaspidi „järelevalvemehhanismi määrus“) loodi ühtse järelevalvemehhanismi raames alates 2014. aastast uus euroala ja teiste osalevate liikmesriikide, kelle rahaühik ei ole euro,[5] pankade järelevalvesüsteem. Ühtne järelevalvemehhanism on EKPst ja osalevate liikmesriikide riiklikest pädevatest asutustest koosnev finantsjärelevalve süsteem.

4. Lisaks muudele EKP-le ühtse järelevalvemehhanismi raames antud erinevatele järelevalveülesannetele anti talle järelevalvemehhanismi määruse artikli 4 lõike 1 punktis g ülesanne teostada „konsolideeritud alusel [järelevalvet] krediidiasutuste osalevates liikmesriikides asutatud emaettevõtjate, sealhulgas finantsvaldusettevõtjate ja segafinantsvaldusettevõtjate üle“.

5. Järelevalvemehhanismi määrust on täiendatud ja täpsustatud EKP 16. aprilli 2014. aasta määrusega (EL) nr 468/2014, millega kehtestatakse raamistik EKP ja riiklike pädevate asutuste vaheliseks ning riiklike määratud asutustega tehtavaks koostööks ühtse järelevalvemehhanismi raames[6] (edaspidi „järelevalvemehhanismi raammäärus“).

6. Selle määruse artikli 2 punktis 21 on määratletud mõiste „järelevalve alla kuuluv grupp“. Nimetatud sätte kohaselt on selliseks grupiks

„[…] mis tahes järgmine grupp:

a) grupp, mille emaettevõtja on krediidiasutus või finantsvaldusettevõtja, mille peakontor asub osalevas liikmesriigis;

b) grupp, mille emaettevõtja on segafinantsvaldusettevõtja, mille peakontor asub osalevas liikmesriigis, eeldusel et finantskonglomeraadi koordinaator […] on krediidiasutuste järelevalveks pädev asutus ja samuti koordinaator krediidiasutuste järele valvavate asutuste ülesannetes;

c) järelevalve alla kuuluvad üksused, millest igaühe peakontor asub samas osalevas liikmesriigis, eeldusel et nad on püsivalt seotud keskasutusega, mis nende järele valvab vastavalt määruse (EL) nr 575/2013[7] artiklis 10 sätestatud tingimustele ja mis on asutatud samas osalevas liikmesriigis.“

4 ELT 2013, L 287, lk 63.

5 Mis puudutab nende liikmesriikide, kelle rahaühik ei ole euro, osalemist, siis vt järelevalvemehhanismi määruse artikkel 7.

6 ELT 2014, L 141, lk 1.

7 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013 aasta määrus krediidiasutuste ja investeerimisühingute suhtes kohaldatavate usaldatavusnõuete kohta ja määruse (EL) nr 648/2012 muutmise kohta (ELT 2013, L 176, lk 1).

7. Määruse nr 575/2013 artikkel 10, millele on viidatud järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunktis c, kannab pealkirja „Erand keskasutusega püsivalt seotud krediidiasutustele“. Selle artikli lõikes 1 on sätestatud:

„[p]ädevad asutused võivad kooskõlas siseriikliku õigusega osaliselt või täielikult loobuda II–VIII osas sätestatud nõuete kohaldamisest ühe või mitme samas liikmesriigis asuva krediidiasutuse suhtes, kes on püsivalt seotud samas liikmesriigis asutatud ja nende üle järelevalvet teostava keskasutusega, kui järgmised tingimused on täidetud:

a) keskasutuse ning sellega seotud krediidiasutuste ja investeerimisühingute siduvad kohustused on nende solidaarvastutusel või keskasutus tagab täies ulatuses temaga seotud krediidiasutuste ja investeerimisühingute siduvad kohustused;

b) keskasutuse ja kõigi sellega seotud krediidiasutuste ja investeerimisühingute maksevõimet ja likviidsust jälgitakse tervikuna kõnealuste krediidiasutuste ja investeerimisühingute konsolideeritud aastaaruannete põhjal;

c) keskasutuse juhtkond on volitatud andma juhtnööre seotud krediidiasutuste ja investeerimisühingute juhtkondadele.

[…]“.

B. Prantsuse õigus

8. Prantsusmaa raha- ja rahandusseadustiku (code monétaire et financier, edaspidi „CMF“) artikli L.511-30 kohaselt loetakse Confédération nationale du Crédit mutuel (Crédit mutueli riiklik konföderatsioon, lühendatult „CNCM“) CMFi krediidiasutusi ja rahastamisühinguid käsitlevate sätete kohaldamisel keskasutuseks.

9. CMFi artiklis L.511-31 on eelkõige sätestatud, et keskasutused esindavad endaga seotud krediidiasutusi ja rahastamisühinguid, et nad peavad tagama oma võrgustiku sidususe ning endaga seotud asutuste ja ühingute nõuetekohase toimimise ning et nad võtavad kõik vajalikud meetmed selle eesmärgi täitmiseks, eelkõige nii iga asjaomase asutuse ja ühingu kui ka kogu võrgustiku likviidsuse ja maksevõime kindlustamiseks.

II. Vaidluste taust

10. Täpsemaid üksikasju soovitan lugeda vaidlustatud kohtuotsustest, kus on esitatud vaidluse taust.[8]

11. Käesoleva menetluse jaoks märgin vaid, et Crédit mutuel on mittetsentraliseeritud pangagrupp, mis koosneb ühistu staatuses kohalike kassade võrgustikust. Crédit mutueli iga kohalik kassa peab liituma piirkondliku föderatsiooniga ning iga föderatsioon peab liituma CNCMiga, mis on võrgustiku keskasutus CMFi artiklite L.511-30 ja L.511-31 tähenduses.

12. CMA on aktsiaseltsi vormis muutuva põhikapitaliga krediidiühistu, mis on krediidiasutusena heaks kiidetud. Ta on grupi Crédit mutuel liige.

13. EKP asus 1. septembri 2014. aasta otsuses seisukohale, et grupp Crédit mutuel on oluline järelevalve alla kuuluv grupp. Eelkõige leidis EKP selles otsuses, et kõrgeim konsolideerimistasand ühtse järelevalvemehhanismi raames on CNCM ja et CMA on grupi Crédit mutuel liige.

8 Vt vastavalt esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktid 1–13 ja teise vaidlustatud kohtuotsuse punktid 1–14.

14. CMA tegi 19. septembri 2014. aasta kirjaga EKP-le teatavaks oma analüüsi, mille kohaselt ei saa EKP teostada tema üle usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet CNCMi kaudu.

15. Pärast mitut teabevahetust tegi EKP 17. juunil 2015 otsuse, millega ta määras kindlaks grupi Crédit mutuel suhtes kohaldatavad usaldatavusnõuded.[9] Eelkõige luges EKP end selles otsuses asutuseks, kes teostab CNCMi üle usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet konsolideeritud alusel, ja pädevaks asutuseks, kelle ülesanne on teostada järelevalvet selles otsuses nimetatud üksuste üle, sealhulgas CMA üle.

16. Vaidlustusnõukogu[10], kelle poole CMA oli pöördunud, esitas 14. septembril 2015 arvamuse, milles leidis, et EKP 17. juuni 2015. aasta otsus on õiguspärane. Vastusena CMA argumentidele leidis vaidlustusnõukogu eelkõige esiteks, et ei ole kohustust, et „keskasutus“ järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunkti c ja määruse nr 575/2013 artikli 10 lõike 1 tähenduses oleks krediidiasutus. Teiseks asus vaidlustusnõukogu seisukohale, et grupp Crédit mutuel vastab tingimustele, mis on sätestatud määruse nr 575/2013 artikli 10 lõikes 1, millele on viidatud järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunktis c.

17. Pärast selle arvamuse saamist tegi EKP 5. oktoobril 2015 esimese vaidlusaluse otsuse, millega tunnistas 17. juuni 2015. aasta otsuse kehtetuks ja asendas selle, säilitades siiski sama sisu.[11]

18. Seejärel võttis EKP 5. detsembril 2015 vastu teise vaidlusaluse otsuse, millega määras kindlaks grupi Crédit mutuel ja selle koosseisu kuuluvate üksuste suhtes kohaldatavad uued usaldatavusnõuded.

III. Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsused

19. CMA esitas Üldkohtu kantseleisse 3. detsembril 2015 ja 3. veebruaril 2016 saabunud kahe hagiavaldusega vastavalt esimese vaidlusaluse otsuse ja teise vaidlusaluse otsuse peale kaks sisuliselt identset tühistamishagi.

20. CMA tugines mõlemas Üldkohtule esitatud hagis kolmele väitele, millest käesolevates apellatsioonikaebustes on käsitletud üksnes kahte. Oma hagides vaidlustab CMA sisuliselt kahe vaidlusaluse otsuse õiguspärasuse osas, milles neis korraldatakse grupi Crédit mutuel üle usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet konsolideeritud alusel CNCMi kaudu. Oma kahe hagi esimestes väidetes kinnitas CMA, et kuna CNCM ei ole krediidiasutus, ei saanud seda lugeda keskasutuseks järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunkti c tähenduses. Oma hagide teistes väidetes kinnitas CMA, et EKP oli ekslikult järeldanud, et grupp Crédit mutuel vastab tingimustele, mis on sätestatud määruse nr 575/2013 artikli 10 lõikes 1, millele on viidatud järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunktis c.[12]

21. Üldkohus jättis vaidlustatud kohtuotsustega CMA hagid täielikult rahuldamata.

IV. Poolte nõuded

22. CMA palub oma apellatsioonikaebustes Euroopa Kohtul vaidlustatud kohtuotsused tühistada.

9 17. juuni 2015. aasta EKP otsus ECB/SSM/2015/10 – 9695000CG7B84NLR5984/14, millega nähakse ette grupi Crédit mutuel suhtes kohaldatavad usaldatavusnõuded.

10 Kõnealune vaidlustusnõukogu on ette nähtud järelevalvemehhanismi määruse artiklis 24.

11 Kooskõlas järelevalvemehhanismi määruse artikli 24 lõikega 7.

12 CMA kahe hagi põhjenduseks esitatud kolmandaid väiteid, milles ta sisuliselt vaidlustab täiendavate omavahendite määramise, ei ole käesolevates apellatsioonikaebustes käsitletud.

23. EKP palub Euroopa Kohtul apellatsioonikaebused jätta vähemalt osaliselt vastuvõetamatuse ja ülejäänud osas põhjendamatuse tõttu rahuldamata; jätta vaidlustatud kohtuotsused muutmata ja mõista kohtukulud välja CMA-lt.

24. Euroopa Komisjon palub Euroopa Kohtul jätta apellatsioonkaebused rahuldamata ja mõista kohtukulud välja CMA-lt.

25. CNCM, kellele Euroopa Kohtu president andis 20. septembri 2018. aasta määrusega menetlusse astumise loa, toetab EKP ja komisjoni seisukohti ning palub Euroopa Kohtul mõista kohtukulud välja CMA-lt.

V. Õiguslik analüüs

26. CMA põhjendab oma kahte apellatsioonikaebust kahe väitega.

27. Esimesed väited puudutavad õigusnormi rikkumist järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunkti c ja määruse nr 575/2013 artikli 10 tõlgendamisel. CMA heidab Üldkohtule sisuliselt ette, et viimane oli ekslikult otsustanud, et need sätted võimaldavad EKP-l korraldada keskasutusega seotud asutuste üle järelevalvet konsolideeritud alusel, isegi kui asjaomane keskasutus ei ole krediidiasutus.

28. Oma teistes väidetes heidab CMA Üldkohtule ette, et viimane oli ekslikult pidanud gruppi Crédit mutuel järelevalve alla kuuluvaks grupiks järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunkti c tähenduses, ehkki see grupp ei täitnud CMA väitel määruse nr 575/2013 artikli 10 lõike 1 punktis a sätestatud tingimust.

29. Enne CMA väidete analüüsimist tuleb kõigepealt analüüsida, kas on vastuvõetav tema apellatsioonikaebuste alguses tehtud viide märkusele, mis on esitatud lisades ja milles ülikooli professor oli CMA palvel analüüsinud vaidlustatud kohtuotsuseid pankade reguleerimise ja järelevalve õiguse seisukohast.

30. Sealjuures märgin, et kohtupraktikast tuleneb, et lisadel on üksnes tõenduslik ja abistav otstarve, mis eeldab, et kui apellatsioonikaebusele lisatud dokument sisaldab õiguslikke asjaolusid, millele on rajatud mõned apellatsioonikaebuses esitatud väited või argumendid, peavad need asjaolud olema toodud apellatsioonikaebuse enda tekstis, millele see dokument on lisatud, või vähemalt olema selles piisavalt selgesti määratletud. Kuna lisadel on niisugune otstarve, ei pea Euroopa Kohus lisadest otsima ja nendes kindlaks tegema väiteid või argumente, mida ta võiks pidada apellatsioonikaebust põhjendavaks või selles esitatud erinevate väidete aluseks.[13]

31. Käesoleval juhul on CMA apellatsioonikaebustes esitatud üldine viide asjaomasele märkusele ebamäärane ega ole sõnaselgelt seotud ühegi väitega. CMA ei määra kuidagi konkreetselt kindlaks selles märkuses sisalduvaid argumente, millele tugineksid tema apellatsioonikaebustes esitatud väidete argumendid. Nendel asjaoludel tuleb seda viidet minu arvates pidada vastuvõetamatuks, mistõttu ei tuleks asjaomase märkuse sisu arvestada õigusliku asjaoluna, millele on rajatud CMA apellatsioonikaebustes esitatud väited ja argumendid.

13 Vt selle kohta analoogia alusel 11. septembri 2014. aasta kohtuotsus MasterCard jt *vs.* komisjon (C-382/12 P, EU:C:2014:2201, punktid 38–41 ja seal viidatud kohtupraktika), samuti kohtujurist Mengozzi ettepanek samas kohtuasjas MasterCard jt *vs.* komisjon (C-382/12 P, EU:C:2014:42, punkt 19). Vt ka analoogia alusel 25. aprilli 2013. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Slovakkia (C-331/11, ei avaldata, EU:C:2013:271, punkt 28) ja 7. augusti 2018. aasta määrus Campailla *vs.* Euroopa Liit (C-256/18 P, ei avaldata, EU:C:2018:655, punkt 34).

A. Apellatsioonikaebuste esimesed väited, mis käsitlevad nõuet, et keskasutus peab olema krediidiasutus selleks, et gruppi saaks kvalifitseerida „järelevalve alla kuuluvaks grupiks“

32. Kahe apellatsioonikaebuse esimestes väidetes, mis on jaotatud kaheks osaks, väidab CMA, et Üldkohus rikkus järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunkti c tõlgendamisel õigusnormi. CMA arvates tuleb seda sätet tõlgendada nii, et selle kohaselt peab kõnealuses tekstis viidatud keskasutus olema krediidiasutus. See nõue tuleneb CMA väitel nii järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunktist c (esimene osa) kui ka määruse nr 575/2013 artikli 10 lõikest 1, millele kõnealune säte viitab (teine osa).

1. Esimeste väidete esimene osa, mis puudutab järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunkti c väära tõlgendamist

33. Esimeste väidete esimeses osas vaidlustab CMA Üldkohtu poolt järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunktile c antud tõlgenduse, mille põhjal Üldkohus järeldas, et see säte ei nõua iseenesest, et keskasutus oleks krediidiasutus.

a) Üldkohtu arutluskäigu lühikokkuvõte

34. Vaidlustatud kohtuotsustes tõlgendas Üldkohus järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunkti c sõna-sõnalt, teleoloogiliselt ja selle kontekstis.[14]

35. Mis puudutab esiteks sõnasõnalist tõlgendust, siis Üldkohus märkis, et asjaomase sätte sõnastuses ei ole mainitud, et keskasutus peab olema krediidiasutus.[15]

36. Mis puudutab teiseks teleoloogilist tõlgendust, siis Üldkohus tugines kahele eesmärgile, mida krediidiasutuste gruppide üle teostatav usaldatavusnõuete täitmise järelevalve konsolideeritud alusel taotleb ja mille Üldkohus oli eelnevalt kindlaks teinud[16], nimelt: ühelt poolt võimaldada EKP-l tuvastada ohud, mis võivad krediidiasutust ähvardada ega tulene temast endast, vaid grupist, kuhu ta kuulub, ja teiselt poolt vältida nende gruppide koosseisu kuuluvate üksuste üle teostatava usaldatavusnõuete täitmise järelevalve killustumist erinevate järelevalveasutuste vahel, eelkõige EKP ja siseriiklike ametiasutuste vahel.

37. Neist kahest eesmärgist järeldas Üldkohus esiteks, et määruse nr 575/2013 artikli 10 lõikes 1 sätestatud tingimuste täitmine toob kaasa piisava läheduse keskasutusega seotud asutuste vahel, et võiks tuvastada grupi olemasolu.[17]

38. Teiseks järeldas ta neist eesmärkidest, et kui nõustuda CMA lähenemisega, mille kohaselt ei oleks usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet konsolideeritud alusel võimalik teostada keskasutuse kaudu, mis ei ole krediidiasutus, siis „tähendaks [see] seda, et erinevad keskasutusega seotud asutused, mis ei ole krediidiasutused, kuid vastavad määruse nr 575/2013 artikli 10 lõikes 1 sätestatud tingimustele, kuuluvad järelevalvesüsteemi raames olenevalt oma isiklikust tähtsusest kas EKP järelevalve või pädevate siseriiklike asutuste otsese järelevalve alla – mis viib usaldatavusnõuete täitmise järelevalve killustumiseni, mis on vastuolus nii [järelevalvemehhanismi määruse] kui ka järelevalvesüsteemi raammääruse eesmärkidega“.[18]

14 Vt esimese vaidlustatud kohtuotsuse punkt 84 jj ning teise vaidlustatud kohtuotsuse punkt 83 jj.

15 Vt esimese vaidlustatud kohtuotsuse punkt 86 ja teise vaidlustatud kohtuotsuse punkt 85.

16 Vt esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktid 58–64 ja teise vaidlustatud kohtuotsuse punktid 57–63.

17 Vt esimese vaidlustatud kohtuotsuse punkt 88 ja teise vaidlustatud kohtuotsuse punkt 87.

18 Esimese vaidlustatud kohtuotsuse punkt 89 ja teise vaidlustatud kohtuotsuse punkt 88.

39. Mis puudutab kolmandaks tõlgendamist kontekstis, siis Üldkohus märkis, et järelevalvemehhanismi määruse asjakohased sätted ei näe EKP-le ette võimalust määrata karistusi keskasutustele kui sellistele. Siiski leidis Üldkohus, arvestades, et usaldatavusnõuete täitmise järelevalve konsolideeritud alusel lisandub järelevalvele individuaalsel alusel, et asjaolu, et EKP ei saa karistusi määrata keskasutustele, mis ei ole krediidiasutused, ei kujuta endast ületamatut takistust, mis ei võimalda viia läbi sobivat usaldatavusnõuete järelevalvet, sest EKP saab oma eesõigusi kasutada keskasutusega seotud üksuste suhtes.[19]

40. CMA esitab oma esimeste väidete esimeses osas selle Üldkohtu tõlgenduse vastu kolm argumenti.

b) Üldkohtu tõlgenduse kooskõla ELTL artikli 127 lõikega 6

41. Esimeses argumendis heidab CMA Üldkohtule ette, et viimane rikkus õigusnormi, kuna ta ei tõlgendanud järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunkti c tähenduses, mis oleks olnud kooskõlas kõrgemalseisva normiga, mida selle sättega rakendatakse, nimelt ELTL artikli 127 lõikega 6. Nimetatud sättest tuleneb CMA väitel, et EKP teostab oma usaldatavusnõuete täitmise järelevalvega seotud ülesandeid üksnes krediidiasutuste ja rahaasutuste suhtes. Sellisest järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunkti c tõlgendusest lähtuvalt, mis oleks olnud kooskõlas asjaomase ELTL kõrgemalseisva normiga, oleks Üldkohus pidanud asuma seisukohale, et asjaomases sättes osutatud keskasutus peab tingimata olema krediidiasutus, et EKP saaks teostada usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet konsolideeritud alusel selle keskasutuse kaudu. CMA ei sea enda väitel küsimuse alla järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunkti c õiguspärasust, vaid lihtsalt selle tõlgendamist: teisese õiguse normi tuleb tema väitel tõlgendada kooskõlas ELTL kõrgemalseisva õiguse normiga.

42. Lisaks ei saa CMA arvates vastupidi EKP seisukohale sellise vastastikuse grupi keskasutust nagu CNCM kvalifitseerida „muuks rahaasutuseks“ ELTL artikli 127 lõike 6 tähenduses. CMA väitel on CNCM lihtne ühing, mille tegevus on puhtalt halduslik ja mis aga ei teosta majandustegevust.

43. EKP ja komisjon väidavad, et see argument tuleb tagasi lükata.

44. Kõigepealt on asjakohane meenutada, et ELTL artikli 127 lõikes 6[20] on sätestatud, et Euroopa Liidu Nõukogu „võib […] anda EKP-le […] eriülesandeid, mis käsitlevad krediidiasutuste ja muude rahaasutuste, välja arvatud kindlustusseltsid, usaldatavusnormatiivide täitmise järelevalvega seotud poliitikat“.[21]

45. See ELTL säte on õiguslik alus, millele nõukogu tugines järelevalvemehhanismi määruse vastuvõtmisel, mille alusel seejärel EKP võttis vastu järelevalvemehhanismi raammääruse.

46. Kõigepealt tuleb märkida, et EKP ja komisjoni rõhutatud[22] asjaolu, et CMA ei ole väitnud, et järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunkt c on ELTL artikli 127 lõiget 6 või järelevalvemehhanismi määrust arvestades õigusvastane, ei saa mõjutada CMA argumenti. Nagu ta on selgelt välja toonud, siis puudutab tema argument Üldkohtu poolt järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunkti c tõlgendamisel tehtud viga, kuivõrd see tõlgendus ei ole tema väitel kooskõlas ELTL-s sisalduva kõrgemalseisva õiguse normiga. Seevastu ei ole CMA väitnud, et

19 Vt esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktid 90–93 ja teise vaidlustatud kohtuotsuse punktid 89–92.

20 ELTL artikli 127 lõige 6 on sõna-sõnalt üle võetud Euroopa Keskpankade Süsteemi ja Euroopa Keskpanga põhikirja käsitleva protokolli artiklisse 25.2.

21 Nõukogu võib seda teha seadusandliku erimenetluse kohaselt ja pärast konsulteerimist Euroopa Parlamendi ja EKP-ga.

22 Üldkohus märkis ise vaidlustatud kohtuotsustes, et CMA ei ole esitanud õigusvastasuse väidet. Vt esimese vaidlustatud kohtuotsuse punkt 81 ja teise vaidlustatud kohtuotsuse punkt 80.

järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunkt c on asjaomase kõrgemalseisva õiguse normiga kokkusobimatu. Seega on selgelt tegemist argumendiga järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunkti c tõlgendamise kohta ja mitte selle kehtivuse kohta. Sellise argumendi esitamise õigus ei sõltu kuidagi õigusvastasuse väite esitamisest.

47. Sisuliselt väidab CMA, et Üldkohtu tõlgendus järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunkti c kohta on väär, kuivõrd CMA väitel tuleneb kindlasti asjaolust, et ELTL artikli 127 lõikes 6 on osutatud üksnes krediidiasutuste ja muude rahaasutuste suhtes teostatavale usaldatavusnõuete täitmise järelevalvele, tingimata see, et asjaomases teisese õiguse sättes viidatud keskasutus peab kindlasti olema krediidiasutus, et EKP saaks teostada usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet konsolideeritud alusel selle keskasutuse kaudu.

48. Selline argument eeldab minu arvates ELTL artikli 127 lõike 6 enda ning selles sisalduvate mõistete „krediidiasutus“ ja „muud rahaasutused“ kitsendavat tõlgendamist. Vastavalt CMA soovitatud lähenemisele tuleks seda esmase õiguse sätet tõlgendada nii, et nõukogu ei saaks usaldatavusnõuete täitmise järelevalvega seotud eriülesannete raames, mida ta võib EKP-le usaldada, anda talle pädevust teostada järelevalvet konsolideeritud alusel pangagrupi üle juhul, kui keskasutus, millega grupi eri krediidiasutused on seotud, ei ole ise krediidiasutus.

49. Neid asjaolusid arvestades tuleks kindlaks teha, kas ELTL artikli 127 lõiget 6 tuleb tõepoolest nõnda tõlgendada, mistõttu oleks Üldkohtu tõlgendus järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunkti c kohta vastuolus ELTL kõrgemalseisva õiguse sätte tähendusega.

50. Ma siiski ei usu, et see oleks õige ELTL artikli 127 lõike 6 tõlgendus.

51. Sõnasõnaliselt vaadatuna on küll õige, et ELTL artikli 127 lõige 6 võimaldab nõukogul anda EKP-le usaldatavusnõuete täitmise järelevalvega seotud eriülesandeid sõnaselgelt üksnes kahte liiki üksuste suhtes: krediidiasutuste ja muude rahaasutuste suhtes (v.a kindlustusseltsid). Need kaks mõistet „krediidiasutus“ ja „rahaasutus“ on lisaks liidu teisese õiguse tasandil määratletud määruses nr 575/2013.[23]

52. Siiski tuleb ELTL artikli 127 lõike 6 ja selles sisalduva nõukogu volituse – anda EKP-le pangandussektori järelevalve eriülesandeid – kohaldamisala kindlaks määramisel tingimata arvesse võtta süsteemi, millesse asjaomane esmase õiguse säte kuulub, ja selle eesmärke.

53. Märgin siinjuures kõigepealt, et süstemaatilisest seisukohast lähtudes asub asjaomane ELTL säte, mis lisati esmasesse õigusesse Maastrichti lepinguga[24], rahapoliitikale pühendatud peatüki (ELTL kolmanda osa VIII jaotise 2. peatüki) esimeses artiklis. See artikkel sisaldab põhisätteid, millega määratakse kindlaks Euroopa Keskpankade Süsteemi ja EKP eesmärgid ja ülesannete jaotus.[25] Asjaomasel sättel, mille kontekst on ELTL artiklis 127 sisalduvad teised sätted, mida see säte täiendab[26], on süstemaatiline tähtsus.

54. Minu arvates on siiski just ELTL artikli 127 lõike 6 eesmärkide analüüs vastuolus selles sisalduvate mõistete „krediidiasutus“ ja „muud rahaasutused“ kitsendava tõlgendusega, mille kohaselt tuleks välistada nõukogu õigus anda EKP-le pangagrupi suhtes usaldatavusnõuete täitmise järelevalve ülesandeid üksnes seetõttu, et keskasutus, millega gruppi kuuluvad krediidiasutused on seotud, ei ole krediidiasutus.

23 Vt määruse nr 575/2013 artikli 4 lõike 1 punktid 1 ja 26.

24 Vt Maastrichti lepingu artikli 105 lõige 6.

25 Vt selle kohta 27. novembri 2012. aasta kohtuotsus Pringle (C-370/12, EU:C:2012:756), 16. juuni 2015. aasta kohtuotsus Gauweiler jt (C-62/14, EU:C:2015:400) ning 11. detsembri 2018. aasta kohtuotsus Weiss jt (C-493/17, EU:C:2018:1000).

26 Vt siiski nõude kohta, et EKP peab täitma oma usaldatavusnõuete täitmise järelevalve ülesandeid rahapoliitika ülesannetest eraldi, järelevalvemehhanismi määruse põhjendus 65.

55. Sellega seoses tuleb märkida, et üldiselt on panganduse usaldatavusnõuete täitmise järelevalve ülesannete täitmise eesmärk kaitsta krediidiasutuste turvalisust ja toimekindlust, mis on oluline üldise finantssüsteemi stabiilsuse tagamiseks.[27] Nimelt, nagu 2008. aasta finantskriis[28] seda selgelt näitas, eksisteerib vahetu seos ühelt poolt finantssüsteemi stabiilsuse ning teiselt poolt suurte krediidiasutuste ja suurte pangagruppide turvalisuse ja toimekindluse vahel.[29]

56. ELTL artikli 127 lõiget 6 tuleks seega mõista nii, et selle eesmärk on võimaldada nõukogul, kui ta seda vajalikuks peab, anda turvalisuse ja toimekindluse tagamiseks EKP-le Euroopa pangandussektori usaldatavusnõuete täitmise järelevalvega seotud eriülesandeid, et kindlustada finantssüsteemi stabiilsus, millele on sõnaselgelt viidatud ELTL artikli 127 lõikes 5, ning lõpptulemusena ühisraha ja siseturu terviklikkus.

57. Sellega seoses on asjakohane märkida, et pikka aega alates ELTL artikli 127 lõikes 6 sisalduva sätte lisamisest esmasesse õigusesse Maastrichti lepinguga 1992. aastal (ja alates EKP asutamisest 1998. aastal) kuni järelevalvemehhanismi määruse vastuvõtmiseni 2013. aastal ei ole nõukogu pidanud vajalikuks kasutada selle sättega talle antud õigust usaldada EKP-le usaldatavusnõuete täitmise järelevalvega seotud eriülesandeid.

58. Siiski osutas 2008. aasta finantskriis, mis muutus kiiresti panganduskriisiks, Euroopa Liidus olemasoleva mitteintegreeritud usaldatavusnõuete täitmise järelevalve süsteemi puudujääkidele ja tõi välja õigusaktides esinevad selged puudused, mis aitasid oluliselt kaasa kriisi süvenemisele.

59. Nendel asjaoludel ilmnes selgelt, et üksnes Euroopa tasandil integreeritud usaldatavusnõuete täitmise järelevalve suudab tagada nõuetekohase järelevalve olukorras, milles pangandusteenuste siseturg oli liidus arenenud ja milles nüüd tegutseb palju eri liikmesriikides aktiivseid Euroopa mõõtmetega gruppe. Seda arvestades võttis nõukogu vastu järelevalvemehhanismi määruse.

60. Et EKP-l oleks võimalik täita eespool punktides 55 ja 56 osutatud eesmärke ja et võimaldada tal täielikult ellu viia usaldatavusnõuete täitmise järelevalvega seotud ülesandeid, on vaja, et sellel institutsioonil ei oleks järelevalvevolitusi mitte üksnes individuaalsel alusel üksikute krediidiasutuste tasandil, vaid ka konsolideeritud alusel ühest või mitmest krediidiasutusest koosnevate pangagruppide tasandil.

61. Pädevuse andmisel konsolideeritud alusel usaldatavusnõuete täitmise järelevalve teostamiseks pangagruppide üle on kaks eesmärki, mille Üldkohus on vaidlustatud kohtuotsustes õigesti tuvastanud ja mida on mainitud eespool punktis 36, nimelt võimaldada EKP-l tuvastada ohud, mis võivad krediidiasutust ähvardada ja tulenevad vaid grupist, kuhu ta kuulub,[30] ja teiselt poolt vältida nende gruppide koosseisu kuuluvate üksuste üle teostatava usaldatavusnõuete täitmise järelevalve killustumist. Märgin muuseas, et CMA ei ole oma apellatsioonikaebustes seda analüüsi kahtluse alla seadnud.

62. Nende eesmärkide seisukohast peavad EKP järelevalvevolitused selleks, et ta saaks tõhusalt ellu viia talle usaldatud usaldatavusnõuete täitmise järelevalve ülesandeid juhul, kui ta teostab grupi üle järelevalvet konsolideeritud alusel, ulatuma üksusteni, mis ei ole krediidiasutused või rahaasutused, kui need üksused kuuluvad pangagruppi. Sellisel juhul, nagu komisjon on õigesti märkinud, ei ole EKP-le

27 Vt selle kohta järelevalvemehhanismi määruse põhjendus 65.

28 Mõningate märkustega tutvumiseks 2008. aasta finantskriisi ja ühtse järelevalvemehhanismi loomise kohta vt kohtujurist Hogani ettepanek kohtuasjas Landeskreditbank Baden-Württemberg *vs.* EKP (C-450/17 P, EU:C:2018:982, punktid 1 ja 2) ning kohtujurist Campos Sánchez-Bordona ettepanek kohtuasjas Berlusconi ja Fininvest (C-219/17, EU:C:2018:502, punktid 1 ja 2).

29 Vt selle kohta järelevalvemehhanismi määruse põhjendus 16.

30 Vt selle kohta järelevalvemehhanismi määruse põhjendus 26, millele viitab ka Üldkohus esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktis 60 ja teise vaidlustatud kohtuotsuse punktis 59.

antud järelevalvevolitused pangandusväliste üksuste suhtes õigustatud mitte nende iseloomulike omaduste või tegevuse tõttu, vaid seetõttu, et need üksused kuuluvad gruppi, mis hõlmab krediidiasutusi, ja et järelevalvet nende asutuste üle saab tõhusalt teostada üksnes konsolideeritud alusel grupi tasandil.

63. Sellega seoses ja võttes arvesse EKP-le usaldatavusnõuete täitmise järelevalvega seotud volituste andmise eesmärke ei tuleks ELTL artikli 127 lõiget 6 tõlgendada kitsendavalt viisil, mis välistaks selle, et nõukogu võib EKP-le anda konsolideeritud alusel teostatava usaldatavusnõuete täitmise järelevalve volitusi selliste pangagruppide suhtes, mis, täites määruse nr 575/2013 artikli 10 lõikes 1 sätestatud tingimusi, omavad oma konsolideerimise kõrgemal tasandil üksust, mis ei ole krediidiasutus, sõltumata selle üksuse jaoks valitud õiguslikust vormist. Selline tõlgendus oleks selgelt vastuolus ELTL artikli 127 lõike 6 eesmärkidega, millele on osutatud käesoleva ettepaneku punktis 56. See võimaldaks pangagrupil hoida konsolideeritud alusel teostatavast usaldatavusnõuete täitmise järelevalvest kõrvale üksnes keskasutusena tegutseva üksuse valitud õigusliku vormi, nt ühing, tõttu, mis ohustaks konsolideeritud alusel toimuva järelevalve tõhusust grupi üle.

64. Eelnevast nähtub, et ELTL artikli 127 lõikega 6 ei ole vastuolus see, et EKP võib teostada usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet konsolideeritud alusel pangagrupi üle sellise keskasutuse kaudu, mis ei ole krediidiasutus, ja et sealjuures, kui määruse nr 575/2013 artikli 10 lõikes 1 sätestatud tingimused on täidetud, ei ole tähtis, et sellel asutusel oleks kindel õiguslik vorm või kas ta tegeleks majandustegevusega või mitte.

65. Kõikidest eeltoodud kaalutlustest järeldub, et Üldkohtu poolt vaidlustatud kohtuotsustes järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunktile c antud tõlgendus ei ole vastuolus ELTL artikli 127 lõikega 6, ja järelikult tuleb esimeste väidete esimese osa esimene argument tagasi lükata.

c) Usaldatavusnõuete täitmise järelevalve killustumise oht

66. Oma apellatsioonikaebuste esimeste väidete esimese osa teises argumendis vaidlustab CMA Üldkohtu hinnangu, millele on osutatud käesoleva ettepaneku punktis 38 ja mille kohaselt viib CMA soovitatud lähenemise järgimine usaldatavusnõuete täitmise järelevalve killustumiseni, mis on vastuolus nii alusmääruse kui ka järelevalvesüsteemi raammääruse eesmärkidega.[31]

67. CMA arvates moonutas Üldkohus ühelt poolt järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunkti c ja määruse nr 575/2013 artikli 10 sätete sõnastust, väites, et seotud asutused ei pea nimetatud artiklis 10 sätestatud tingimustele vastates ja seega „järelevalve alla kuuluvasse gruppi“ kuuluvaks üksuseks olles olema krediidiasutused.

68. Teiselt poolt on CMA väitel käesoleval juhul CNCM ühing, mis ei tegele majandustegevusega ja mille funktsioon on üksnes halduslik ning mis ei kanna seega mingit asjakohast riski, mis võib ohustada temaga seotud krediidiasutuste olukorda. Selle hõlmamine EKP järelevalve alla kuuluvasse gruppi ei ole CMA väitel seega õigustatud asjaomaste õigusaktide eesmärkidega.

69. EKP ja komisjon väidavad, et see argument tuleks tagasi lükata.

70. Selle kohta olgu kõigepealt öeldud, et vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale ei saa Üldkohtu otsuse täiendavate põhjenduste kohta esitatud väited tuua kaasa kohtuotsuse tühistamist ja on seega tulemusetud.[32]

31 Vt esimese vaidlustatud kohtuotsuse punkt 89 ja teise vaidlustatud kohtuotsuse punkt 88.

32 Vt muu hulgas 14. märtsi 2019. aasta kohtuotsus Meta Group *vs.* komisjon (C-428/17 P, ei avaldata, EU:C:2019:201, punkt 40 ja seal viidatud kohtupraktika).

71. Nagu EKP ja komisjon on õigesti rõhutanud, on see argument suunatud vaidlustatud kohtuotsuse täiendava põhjenduse vastu ja see argument ei ole tulemuslik.

72. See et CMA poolt kõnealuses argumendis viidatud põhjendus on täiendavat laadi, tuleneb ühelt poolt selgelt asjaolust, et Üldkohus oli kahes vaidlustatud kohtuotsuses CMA viidatule eelnenud punktis juba jõudnud järeldusele, et „[järelevalvemehhanismi määruse] ja järelevalvemehhanismi raammääruse eesmärkidega [on] kooskõlas kvalifitseerida grupp „järelevalve alla kuuluvaks grupiks“ järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunkti c tähenduses, sõltumata sellest, kas asjaomase grupi keskasutus on krediidiasutus või mitte“.[33] Teiselt poolt kinnitab põhjenduse täiendavat laadi väljendi „lisaks“ kasutamine vaidlustatud kohtuotsuste nende punktide alguses, millele CMA oma argumendis osutas.

73. Igal juhul ei ole see argument mitte üksnes tulemusetu, vaid on ka ilmselgelt põhjendamatu.

74. Mis puudutab ühelt poolt etteheidet, et Üldkohus on moonutanud asjaomaste sätete sõnastust, siis see põhineb vaidlustatud kohtuotsuste ilmselgelt vääral mõistmisel. Nimelt ei ole Üldkohus nende kohtuotsuste viidatud punktides kuidagi väitnud, et seotud asutused ei pea määruse nr 575/2013 artiklis 10 sätestatud tingimustele vastates olema krediidiasutused.

75. Mis puudutab teiselt poolt etteheidet, et kuna CNCM on ühing, mis ei tegele majandustegevusega ja mille funktsioon on üksnes halduslik, ei ole selle hõlmamine EKP järelevalve alla kuuluvasse gruppi õigustatud asjaomaste õigusaktide eesmärkidega, siis eespool punktides 61–64 öeldust tuleneb, et see etteheide tuleb tagasi lükata.

76. Sellest järeldub, et CMA esimeste väidete esimese osa teine argument tuleb minu arvates samuti tagasi lükata.

d) Järelevalveülesanne ja karistamisõigus

77. Oma apellatsioonikaebuste esimeste väidete esimese osa kolmandas argumendis väidab CMA, et Üldkohus rikkus järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunkti c tõlgendades õigusnormi, kuivõrd ehkki ta märkis, et EKP ei saa määrata karistusi selles sättes osutatud keskasutustele, ei jõudnud ta siiski sellest tõdemusest tingimata tulenevale järeldusele, s.o, et keskasutus peab olema krediidiasutus.

78. CMA väitel on nimelt õigus teostada krediidiasutuse üle järelevalvet ja õigus talle nõuete rikkumise korral karistus määrata omavahel tihedalt seotud. Kui ühtegi karistust ei saa määrata, ei ole võimalik tagada tõhusat järelevalvet. Seega oleks vastuoluline, kui tunnistataks EKP järelevalveõigust asutuse suhtes, kuid ei anta talle vahendeid selle järelevalve tõhususe tagamiseks. Kuna karistamisõigus tagab järelevalve tõhususe ning kuna seda õigust saab teostada üksnes krediidiasutuste ja rahaasutuste suhtes, oleks Üldkohus pidanud järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunkti c tõlgendama nii, et seda ei saa kohaldada keskasutusele, mis ei ole krediidiasutus või rahaasutus.

79. Asjaolu, millele viitas Üldkohus, et EKP saab oma karistamisõigust kasutada keskasutusega seotud üksuste suhtes[34], on CMA väitel asjakohatu. Nimelt saab tema sõnul määruses nr 575/2013 sätestatud usaldatavusnõuete täitmatajätmine konsolideeritud olukorras tuleneda üksnes puudujääkidest keskasutuse ülesannete täitmises temaga seotud üksuste suhtes ja mitte ühe seotud krediidiasutuse käitumisest. Sellisel juhul ei oleks EKP-l õigust karistada krediidiasutust, kuna tema ei ole asjaomase nõuete täitmata jätmise eest vastutav.

33 Lähtudes arutluskäigust esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktides 88 ja 89 ning teise vaidlustatud kohtuotsuse punktides 87 ja 88.

34 Vt esimese vaidlustatud kohtuotsuse punkt 93 ja teise vaidlustatud kohtuotsuse punkt 92.

80. EKP ja komisjon väidavad, et see argument tuleks tagasi lükata.

81. Sellega seoses tuleb märkida, et ELTL artikli 132 lõige 3[35] annab EKP-le üldise õiguse määrata neis piirides ja tingimustel, mille nõukogu on kindlaks määranud, EKP määrustest ja otsustest tulenevate kohustuste täitmata jätmise eest trahve. Selle sätte alusel on nõukogu vastu võtnud nõukogu 23. novembri 1998. aasta määruse (EÜ) nr 2532/98 EKP volituste kohta rakendada sanktsioone.[36]

82. Mis siiski puudutab konkreetselt selliste ülesannete täitmist, mis käsitlevad krediidiasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalvega seotud poliitikat, siis on EKP-le karistuste määramise õigus antud järelevalvemehhanismi määruse artikliga 18 ja konkreetsemalt selle lõikes 1. Menetlused selles kontekstis karistuste määramiseks on sätestatud järelevalvemehhanismi raammääruse artiklites 120 jj, mis järelevalvemehhanismi määruse artikli 18 lõike 7 kohaselt reguleerivad ka seost määruse nr 2532/98 sätetega.

83. Nagu Üldkohus märkis vaidlustatud kohtuotsustes[37], annab järelevalvemehhanismi määruse artikli 18 lõige 1 EKP-le võimaluse määrata oma usaldatavusnõuete täitmise järelevalvega seotud ülesannete täitmiseks karistusi üksnes krediidiasutustele, finantsvaldusettevõtjatele või segafinantsvaldusettevõtjatele. Seevastu ei võimalda see karistusi määrata keskasutustele, mis ei kuulu nendesse kategooriatesse, nagu need on vastavalt määratletud järelevalvemehhanismi määruse artikli 2 punktides 3, 4 ja 5. Nimelt, nagu komisjon on õigesti märkinud, on EKP-le usaldatud karistamisõiguse laiendamine asjaomastes sätetes konkreetselt osutatud juhtudest kaugemale vastuolus karistuste seaduslikkuse põhimõttega.

84. Seda arvestades tuleb siiski märkida, et ükski karistusi käsitlevatest eelnimetatud õigusaktidest ega ükski muu järelevalvemehhanismi määruse säte ei sisalda mingit normatiivset alust, mis võimaldaks asuda seisukohale, et EKP-le usaldatavusnõuete täitmise järelevalve õiguse andmiseks nende üksuste suhtes peaks EKP-l tingimata olema õigus määrata neile karistusi, mistõttu ei kohaldataks karistamisõiguse puudumise korral selliste üksuste suhtes EKP usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet.

85. See, et EKP-l oleks teatud liiki üksuse, nagu keskasutuse suhtes karistamisõigus, ei ole seega tingimuseks, et tunnistada tema pädevust tema ülesannete teostamisel seoses usaldatavusnõuete täitmise järelevalvega konsolideeritud alusel grupi üle, millesse see üksus kuulub. Sellest tuleneb, et Üldkohtule ei saa ette heita õigusnormi rikkumist seoses sellega, et ta ei teinud asjaolust, et EKP-l puudub karistamisõigus järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunktis c osutatud keskasutuste suhtes, väidetavat järeldust, et need keskasutused peavad tingimata olema krediidiasutused, et EKP saaks nende üle teostada usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet.

86. Lisaks ei saa Üldkohtule kuidagi ette heita rikkumist selle tõttu, et ta viitas EKP võimalusele määrata vajaduse korral karistusi asjaomase keskasutusega seotud krediidiasutustele, asumaks seisukohale, et hoolimata EKP karistamisõiguse puudumisest keskasutuste endi suhtes omab EKP siiski eesõiguseid, mis võimaldavad tal viia läbi sobivat usaldatavusnõuete järelevalvet ja seega tagada nende tõhususe.

87. Märgin siinjuures, et Üldkohtu nimetatud võimalusele tuleks lisada, nagu on märkinud komisjon, ka järelevalvemehhanismi määruse artikli 18 lõikes 5 sätestatud võimaluse. See säte näeb ette, et teatud tingimustel, kui see on usaldatavusnõuete täitmise järelevalve ülesannete täitmiseks vajalik, võib EKP nõuda, et riiklikud pädevad asutused alustaksid menetlust eesmärgiga võtta meetmeid, et tagada asjakohaste karistuste määramine kooskõlas eelkõige asjakohaste siseriiklike õigusaktidega, millega antakse erivolitused, mida praegu liidu õiguse alusel ei nõuta.

35 See säte on sõna-sõnalt üle võetud Euroopa Keskpankade Süsteemi ja Euroopa Keskpanga põhikirja käsitleva protokolli artiklisse 34.3.

36 EÜT 1998, L 318, lk 4; ELT eriväljaanne 01/03, lk 19.

37 Vt esimese vaidlustatud kohtuotsuse punkt 91 ja teise vaidlustatud kohtuotsuse punkt 90.

88. Eeltoodust nähtub, et minu arvates tuleb ka CMA esimeste väidete esimese osa kolmas argument tagasi lükata, ning järelikult tuleb asjaomane esimene osa tervikuna tagasi lükata.

2. Esimeste väidete teine osa, mis puudutab määruse nr 575/2013 artikli 10 väära tõlgendamist

89. Oma apellatsioonikaebuste esimeste väidete teises osas kinnitab CMA, et vastupidi sellele, mida oli otsustanud Üldkohus[38], tuleneb määruse nr 575/2013 artiklist 10 nõue, et mõiste „usaldatavusnõuete täitmise järelevalve alla kuuluva grupp“ kohaldamiseks järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunkti c tähenduses peab keskasutus olema krediidiasutus. Selle kohta esitab CMA kaks argumenti.

90. Oma esimeses argumendis viitab CMA määruse nr 575/2013 artikli 11 lõikele 4, mille kohaselt „[sama määruse] [a]rtikli 10 kohaldamisel täidab kõnealuses artiklis osutatud keskasutus II–VIII osas sätestatud nõudeid keskasutusest ning sellega seotud krediidiasutustest ja investeerimisühingutest koosneva terviku konsolideeritud olukorra alusel“.

91. CMA väidab, et kuivõrd selles sättes nimetatud tingimusi saab täita vaid krediidiasutus, peab määruse nr 575/2013 artikli 10 lõikes 1 osutatud keskasutus tingimata olema krediidiasutus, et talle saaks kohaldada usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet. Samuti eeldab CMA väitel määruse nr 575/2013 artikkel 11 kaudselt, kuid tingimata, et artiklis 10 osutatud keskasutus on krediidiasutus. Üldkohus oleks seega pidanud järgima nende kahe sätte omavahelist seost ja eelistama tähendust, mis oleks võimaldanud neid sätteid kooskõlaliselt rakendada.

92. EKP ja komisjon väidavad, et see argument tuleks tagasi lükata.

93. Sellega seoses tuleb kõigepealt täpsustada, et iseenesest on määruse nr 575/2013 artikli 10 lõige 1 ja artikli 11 lõige 4 seotud võimaliku erandiga kõnealuses määruses sätestatud usaldatavusnõuete järgmisest, mille pädev asutus võib üksikult anda keskasutusega seotud krediidiasutustele. Seevastu käesolevates apellatsioonikaebustes käsitletakse küsimust, kas eksisteerib usaldatavusnõuete täitmise järelevalve alla kuuluv grupp järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunkti c tähenduses, millele viitab üksnes määruse nr 575/2013 artikkel 10 ja mitte selle määruse artikkel 11.

94. Olles seda selgitanud, siis nõustun täielikult Üldkohtu arutluskäiguga[39], mille kohaselt peab määruse nr 575/2013 rakendamine artikli 10 lõike 1 ja artikli 11 lõike 4 vahelise suhte loogika tõttu olema sama määruse artikli 10 kohaldamise tagajärg, mitte eeltingimus. Määruse nr 575/2013 artikli 11 lõiget 4 kohaldatakse alles siis, kui pädev asutus nõustub määruse nr 575/2013 artikli 10 alusel keskasutusega seotud üksused usaldatavusnõuete täitmisest üksikult vabastama.

95. Sellisel juhul nõuab see säte, et asjaomane keskasutus täidaks usaldatavusnõudeid temast ja temaga *seotud asutustest* moodustuva terviku *konsolideeritud olukorra* alusel.

96. Sellest tuleneb järelikult selgelt, et väites, et määruse nr 575/2013 artikli 11 lõiget 4 saab järgida üksnes krediidiasutus, on CMA segi ajanud usaldatavusnõuded, mida võidakse keskasutusele kohaldada üksikult, ja nõuded, mida selle sätte järgi kohaldatakse konsolideeritud alusel. CMA argument põhineb seega sellel, et ta on ilmselgelt vääralt mõistnud määruse nr 575/2013 artikli 11 lõiget 4, mille kohaselt juhul, kui kohaldatakse sama määruse artiklit 10, peab keskasutus järgima usaldatavusnõudeid mitte üksikult, vaid konsolideeritud alusel.

97. Sellest tuleneb minu arvates, et esimeste väidete teise osa esimene argument on selgelt põhjendamatu.

38 Selles osas viidatakse esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktidele 95–108 ja teise vaidlustatud kohtuotsuse punktidele 94–107.

39 Vt esimese vaidlustatud kohtuotsuse punkt 99 jj ning teise vaidlustatud kohtuotsuse punkt 98 jj.

98. CMA väidab esimeste väidete teise osa teises argumendis, et nõue, et keskasutus oleks krediidiasutus, et EKP saaks teostada järelevalvet konsolideeritud alusel selle keskasutuse kaudu, tuleneb määruse nr 575/2013 artikli 10 lõike 1 punktist b. CMA väitel on selles sättes keskasutuse maksevõimele ja likviidsusele viidates kaudselt, kuid tingimata ette nähtud, et see asutus oleks krediidiasutus. Vaidlustatud kohtuotsuses [40] Üldkohtu poolt sellele sättele antud tõlgendus, mida CMA peab eesmärgipäraseks ja kõikehõlmavaks, jätab CMA väitel tähelepanuta selle sätte sõnastuse, mis näeb selgelt ette, et arvesse tuleb võtta keskasutuse maksevõimet ja likviidsust.

99. EKP ja komisjon väidavad, et see argument tuleks tagasi lükata.

100. Kõnealune argument põhineb sellel, et täiesti vääralt on mõistetud määruse nr 575/2013 artikli 10 lõike 1 punkti b, mis näeb ette tingimuse, et „keskasutuse ja kõigi sellega seotud krediidiasutuste ja investeerimisühingute maksevõimet ja likviidsust jälgitakse tervikuna kõnealuste krediidiasutuste ja investeerimisühingute konsolideeritud aastaaruannete põhjal".

101. CMA on taaskord segamini ajanud ühelt poolt järelevalve konsolideeritud alusel selles sättes viidatud üksuste üle „tervikuna" (seega keskasutused ning seotud krediidiasutused ja investeerimisühingud) ehk järelevalve, mida selles sättes käsitletakse, ning teiselt poolt järelevalve individuaalsel alusel keskasutuse üle ehk järelevalve, mida selles sättes ei käsitleta.

102. Sellest järeldub, et määruse nr 575/2013 artikli 10 lõike 1 punktist b ei nähtu kuidagi, et keskasutus peab teostama tegevusi, mis õigustaksid selle maksevõime ja likviidsuse järelevalvet individuaalsel alusel, ning seega, et see asutus peab olema krediidiasutus.

103. Sellest tuleneb, et esimeste väidete teise osa teist argumenti tuleks samuti pidada selgelt põhjendamatuks.

104. Eelöeldust järeldub, et kahe CMA apellatsioonikaebuse esimesed väited tuleb minu arvates tagasi lükata.

B. Apellatsioonikaebuste teised väited, mis puudutavad asjaolude kvalifitseerimisel tehtud vigasid seoses Üldkohtu otsusega, et Crédit mutuel vastab määruse nr 575/2013 artikli 10 lõike 1 punktis a sätestatud tingimusele

105. Oma apellatsioonikaebuste teistes väidetes heitis CMA Üldkohtule ette, et viimane oli eksinud asjaolude õiguslikul kvalifitseerimisel, otsustades, et Crédit mutuel vastab määruse nr 575/2013 artikli 10 lõike 1 punktis a sätestatud tingimusele, et kvalifitseerida grupp „järelevalve alla kuuluvaks grupiks" järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunkti c tähenduses.

106. Kõnealune teine väide on jagatud kaheks osaks.

a) Esimene osa, mis puudutab CMFi artikli L.511-31 ja CNCMi 10. märtsi 1992. aasta otsuse nr 1-1992 kohaldamisala

107. CMA vaidlustab teiste väidete esimeses osas analüüsi, milles Üldkohus otsustas, et CNCMi 10. märtsi 1992. aasta otsus nr 1-1992 (edaspidi „10. märtsi 1992. aasta otsus") tõendab Crédit mutuelis eksisteerivat omavahendite ja likviidsuse ülekandmise kohustust, mis võimaldas järeldada, et määruse nr 575/2013 artikli 10 lõike 1 punktis a ette nähtud tingimus, et keskasutus ning temaga seotud asutused vastutavad oma kohustuste täitmise eest solidaarselt, oli täidetud. [41]

40 Selles argumendis viidatakse esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktidele 106 ja 107 ning teise vaidlustatud kohtuotsuse punktidele 105 ja 106.

41 Vt esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktid 135–137 ja teise vaidlustatud kohtuotsuse punktid 134–136.

108. CMA väidab, et sellest otsusest nähtuvad ja Üldkohtu poolt esitatud asjaolud ei võimalda nentida sellist omavahendite ja likviidsuse ülekandmise kohustust Crédit mutueli eri üksuste vahel. Ehkki asjaomases otsuses ette nähtud süsteemi puhul eksisteerib tegelik solidaarne vastutus sama piirkondliku grupi asjaomaste kassade vahel, puudub seevastu igasugune omavahendite ja likviidsuse ülekandmise kohustus riigi tasandil piirkondlike gruppide vahel. Seega ei saaks CNCM ühe piirkondliku grupi raskuste korral nõuda teiselt piirkondlikult grupilt omavahendite ülekandmist tema toetamiseks.

109. Asjaolu, et Caisse centrale du Crédit mutuel (CCCM) võib kasutada piirkondlike gruppide poolt talle usaldatud piiratud vahendeid (mis moodustab 2% nende gruppide kogutud hoiustest), ei võimalda CMA väitel tuvastada piirkondlike gruppide vahelist omavahendite ja likviidsuse ülekandmise kohustust. CMA väitel on tegemist üksnes piirkondlike gruppide poolt kogutud hoiustest piiratud osa CCCMi käsutusse andmisega, kes jääb nende gruppide võlgnikuks.

110. CMA väitel ei ole Conseil d'État (Prantsusmaa kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) 9. märtsi 2018. aasta otsus kohtuasjas nr 399413[42], millele EKP ja komisjon vaidlustatud kohtuotsuste seisukohtade kinnitamiseks tuginevad, asjakohane, kuna see on tehtud pärast asjaomaseid kohtuotsuseid ja igal juhul käsitleb see käesolevates apellatsioonikaebustes tõstatatust erinevaid küsimusi.

111. EKP ja komisjon väidavad, et see osa tuleks tagasi lükata. Komisjon leiab vastupidi Üldkohtu arvamusele, et CMFi artiklist L.511-31 üksi piisab selleks, et määruse nr 575/2013 artikli 10 lõike 1 punktis a sätestatud tingimus oleks täidetud, ilma et oleks vaja analüüsida 10. märtsi 1992. aasta otsust. Tema hinnangul võiks Euroopa Kohus seega selles osas põhjendused asendada.

112. Siinkohal tuleb kõigepealt märkida, et nagu on täheldanud EKP ja komisjon, ei vaidlusta CMA Üldkohtu poolt vaidlustatud kohtuotsustes määruse nr 575/2013 artikli 10 lõike 1 punktile a antud tõlgendust, mille kohaselt Üldkohus järeldas, et selles õigusnormis sätestatud tingimus on täidetud, kui eksisteerib grupis omavahendite ja likviidsuse ülekandmise kohustus, mille eesmärk on tagada, et kohustused võlausaldajate ees täidetakse.[43] CMA vaidlustab üksnes selle sätte kohaldamise kõnealusele juhtumile.[44]

113. Üldkohus tuletas vaidlustatud kohtuotsustes kõigepealt meelde, et vaidlustusnõukogu põhjendas 14. septembri 2015. aasta arvamuses, mida on mainitud käesoleva ettepaneku punktis 16, selle tingimuse täidetust mitme põhjusega, s.o CMFi artikli L.511-31 sõnastus, CNCMi kohustus sekkuda raskustes kassade huvides, mis tuleneb 10. märtsi 1992. aasta otsusest, CCCMi põhikiri ning asjaolu, et minevikus on raskustes üksustele antud erakorralist abi.

114. Seejärel leidis Üldkohus, et CMFi artikli L.511-31 sõnastus ei võimalda iseenesest teha järeldust, et määruse nr 575/2013 artikli 10 lõike 1 punktis a sätestatud tingimus on täidetud. Ta otsustas siiski, et seevastu 10. märtsi 1992. aasta otsus ja selles ette nähtud solidaarsussüsteem lubavad nentida Crédit mutuelis omavahendite ja likviidsuse ülekandmise kohustuse olemasolu, mille eesmärk on tagada, et kohustused võlausaldajate ees täidetakse, ning et seega üksnes selle solidaarsussüsteemi olemasolu võimaldab lugeda määruse nr 575/2013 artikli 10 lõike 1 punktis a sätestatud tingimuse täidetuks.

115. Siinjuures tuleb enne CMA poolt selle arutluskäigu vastu esitatud vastuväidete hindamist analüüsida komisjoni põhjenduste asendamise taotlust, kuna sellele taotlusele tuleb vastata enne.

42 ECLI:FR:CECHR:2018:399413.20180309.

43 Vt esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktid 118–130 ja teise vaidlustatud kohtuotsuse punktid 117–129.

44 Vt esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktid 131–139 ja teise vaidlustatud kohtuotsuse punktid 130–138.

116. Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktikast nähtub, et põhjenduste asendamise nõude vastuvõetavuse eelduseks on põhjendatud huvi, st selle nõude rahuldamisest võib selle esitajale tekkida mingi kasu. See võib olla nii juhul, kui põhjenduste asendamise nõue esitatakse kaitseks hageja esitatud väite vastu.[45]

117. Kui käesoleval juhul tuleks asuda seisukohale, et vastupidi sellele, mida otsustas Üldkohus, võimaldab CMFi artikkel L.511-31 iseenesest järeldada, et määruse nr 575/2013 artikli 10 lõike 1 punktis a sätestatud tingimus on Crédit mutueli puhul täidetud, muutuks CMA teiste väidete esimene osa tulemusetuks. Sellisel juhul ei oleks enam vaja analüüsida CMA argumente, et Üldkohus on 10. märtsi 1992. aasta otsuse hindamisel eksinud. Järelikult, kuna komisjonil oli põhjenduste asendamise taotluse esitamiseks huvi, tuleks seda minu arvates pidada vastuvõetavaks.

118. Mis puudutab CMFi artikli L.511-31 ulatust, siis Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsustes kõigepealt, et kuna puuduvad pädevate riigisiseste kohtute otsused, peab tema võtma nende õigusnormide suhtes seisukoha. Üldkohus otsustas, et CMFi artikli L.511-31 sõnastus ei võimalda iseenesest teha järeldust, et määruse nr 575/2013 artikli 10 lõike 1 punktis a sätestatud tingimus on täidetud, sest viide, et tuleb võtta „vajalikud meetmed“, et „tagada nendest asutustest ja äriühingutest igaühe ning kogu võrgustiku maksevõime ja likviidsus“, on liiga üldiselt sõnastatud. Üldkohus leidis, et niivõrd üldisest sättest ei saa järeldada, et eksisteerib grupis omavahendite ja likviidsuse ülekandmise kohustus, mille eesmärk on tagada, et kohustused võlausaldajate ees täidetakse.[46]

119. Komisjon väidab, et Üldkohtu poolne CMFi artikli L.511-31 tõlgendus on liiga kitsas. Oma seisukoha toetuseks viitab ta selle sätte tõlgendusele Conseil d'État (Prantsusmaa kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) 9. märtsi 2018. aasta otsuses nr 399413. EKP viitab samuti sellele otsusele, kuid tugineb oma argumentides ka Conseil d'État (Prantsusmaa kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) 13. detsembri 2016. aasta otsusele nr 403418.[47]

120. Sellega seoses on asjakohane sarnaselt Üldkohtule märkida, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleb riigisiseste õigus- ja haldusnormide ulatuse hindamisel arvestada seda, kuidas liikmesriigi kohtud neid tõlgendavad.[48]

121. Asjaolu, mida rõhutas CMA, et Conseil d'État (Prantsusmaa kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) 9. märtsi 2018. aasta otsus tehti pärast vaidlustatud kohtuotsuseid, ei takista seda arvesse võtmast CMFi artikli L.511-31 tõlgendamisel, kui pooltel on olnud võimalus esitada Euroopa Kohtus enda seisukohad.[49]

122. Conseil d'État (Prantsusmaa kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) täpsustas oma 13. detsembri 2016. aasta otsuse põhjenduses 5, et „[s]eadusandja usaldas [CNCM-ile] [artikli] L.511-31 […] sätteid vastu võttes […] ülesanded tagada [Crédit mutueli] võrgustiku sidusus […], teostada organisatsiooni üle haldus-, tehnilist ja finantskontrolli, hallata kõiki kassasid ning võtta kõik võrgustiku nõuetekohaseks toimimiseks vajalikud meetmed. […] Peale selle võib CNCM sama seadustiku artikli L.511-31 kohaselt juhul, kui asjaomaste asutuste rahaline olukord seda õigustab ja olenemata kõikidest sellega vastuolus olevatest sätetest või lepingutingimustest, otsustada liita omavahel kaks või rohkem võrgustikuga seotud kassat, võõrandada nende firmaväärtuse, samuti need likvideerida. Asjaomasest õiguslikust ja reguleerivast raamistikust tuleneb, et vaatamata sellele, millised

45 Vt muu hulgas 11. juuli 2013. aasta kohtuotsus Ziegler *vs.* komisjon (C-439/11 P, EU:C:2013:513, punkt 42 ja seal viidatud kohtupraktika).

46 Esimese vaidlustatud kohtuotsuse punkt 134 ja teise vaidlustatud kohtuotsuse punkt 133.

47 ECLI:FR:CECHR:2016:403418.20161213.

48 Vt muu hulgas 16. septembri 2015. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Slovakkia (C-433/13, EU:C:2015:602, punkt 81 ja seal viidatud kohtupraktika).

49 Vt selle kohta ja analoogia alusel 5. aprilli 2017. aasta kohtuotsus EUIPO *vs.* Szajner (C-598/14 P, EU:C:2017:265, punktid 44–46 ja seal viidatud kohtupraktika). Vt selle kohta ka 24. aprilli 2018. aasta kohtuotsus Caisse régionale de crédit agricole mutuel Alpes Provence jt *vs.* EKP (T-133/16–T-136/16, EU:T:2018:219, punkt 87). Eelkõige esitas CMA oma seisukohad Conseil d'État (Prantsusmaa kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) 9. märtsi 2018. aasta otsuse kohta oma repliigis.

on võrgustiku Crédit mutuel sees selle moodustavate rühmade omavahelised suhted, vastutab CNCM õiguslikult pangandussüsteemi süstemaatilise reguleerimise valdkonnas võetavate meetmete ettevalmistamise ja rakendamise eest kogu Crédit mutueli grupi osas ning peab „liidus tegutseva emaettevõtjana“ omama ennetavat taastamiskava selle grupi jaoks“.

123. Sarnaseid kaalutlusi sisaldab Conseil d'État (Prantsusmaa kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) 9. märtsi 2018. aasta otsuse põhjendus 7, milles on lisatud, et „[k]rediidiasutuste reguleerimisele kaasa aitavate ülesannete täitmine tähendab tingimata, et [CNCM] on pädev tegema kassadele neile kohaldatavate sätete täitmise tagamiseks ettekirjutusi ning määrama nende sätete rikkumise korral sobivaid karistusi“.

124. Lisaks otsustas Conseil d'État (Prantsusmaa kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) viimati nimetatud otsuse põhjenduses 20, et „keskasutustel [on] selleks, et „tagada võrgustiku maksevõime ja likviidsus“, mille eest nad vastutavad, [CMFi] artikli L.511-31 kohaselt õigus võtta „kõik vajalikud meetmed“ ja eelkõige õigus luua võrgustiku liikmete vahel kohustuslikke solidaarsussüsteeme, mis ei tohiks piirduda üksnes eelrahastatud meetmete, nagu tagatisfondidega“.

125. Sellest Conseil d'État (Prantsusmaa kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) otsusest nähtub, et CMFi artiklis L.511-31 sätestatud kohustus „võtta kõik vajalikud meetmed, et tagada nendest asutustest ja äriühingutest igaühe ning kogu võrgustiku maksevõime ja likviidsus“ toob CNCMile kogu Crédit mutueli võrgustiku suhtes kaasa väga laiaulatusliku haldus-, tehnilise ja finantskontrolli teostamise pädevuse, mis võimaldab tal mis tahes ajahetkel luua kohustuslikke solidaarsussüsteeme, näiteks omavahendite ja likviidsuse ülekandmise kohustuse, mida võib kohaldada võrgustiku liikmetele. See pädevus läheb Conseil d'État (Prantsusmaa kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) hinnangul selleni, et võimaldab CNCMil asutuse finantskriisi korral liita omavahel kaks või rohkem võrgustikuga seotud kassat ning seda olenemata sellega vastuolus olevatest sätetest või lepingutingimustest. Õigus liita võrgustiku liige finantskriisis oleva asutusega on võrdväärne sellega, kui sundida teda võtma enda kanda selle asutuse kohustused, mis võib sellele liikmele olla koormavam kui ainult omavahendite ja likviidsuse ülekandmise kohustus.

126. Arvestades neid kontrolli- ja sekkumispädevusi, mis võrgustiku liikmeks oleva asutuse kriisi korral CNCMil on võrgustikku Crédit mutuel kuuluvate üksuste suhtes, ei saaks minu arvates eitada, et artikli L.511-31 säte, nagu seda on kirjeldatud Conseil d'État (Prantsusmaa kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) kohtupraktikas, näeb ette omavahendite ja likviidsuse ülekandmise kohustuse võrgustikus Crédit mutuel. Sellest nähtub, et vastupidi Üldkohtu arvamusele piisab minu arvates kõnealusest artiklist üksi selleks, et asjaomane grupp täidaks määruse nr 575/2013 artikli 10 lõike 1 punktis a sätestatud tingimust.

127. Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on nii, et kui Üldkohtu otsuse põhjendustest ilmneb viga, kuid kohtuotsuse resolutsioon on muude õiguslike põhjendustega põhjendatud, siis ei saa selline rikkumine kaasa tuua kohtuotsuse tühistamist, kuid selle põhjendused tuleb asendada.[50]

128. Järelikult tuleb minu arvates rahuldada komisjoni põhjenduste asendamise nõue ja lükata seega tulemusetuna tagasi teiste väidete esimene osa.

50 Vt selle kohta muu hulgas 23. jaanuari 2019. aasta kohtuotsus Deza *vs.* ECHA (C-419/17 P, EU:C:2019:52, punkt 87 ja seal viidatud kohtupraktika).

b) Teine osa, mis käsitleb CNCMi 10. märtsi 1992. aasta otsuse nr 1-1992 mittekohaldatavust kogu grupi Crédit mutuel suhtes

129. CMA väidab oma teiste väidete teises osas, et Üldkohus on eksinud asjaolude õiguslikul kvalifitseerimisel seoses määruse nr 575/2013 artikli 10 lõike 1 punktiga a, kuivõrd isegi kui eeldada, et 10. märtsi 1992. aasta otsus puudutab omavahendite ja likviidsuse ülekandmise kohustust, ei saaks seda otsust kohaldada kogu grupi Crédit mutuel suhtes, mille üle EKP teostab usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet.

130. Grupp Crédit mutuel hõlmab CMA väitel pankasid, mis on piirkondlike kassade tütarettevõtjad ega ole keskasutusega seotud. Tema väitel jäävad need tütarettevõtjad täielikult 10. märtsi 1992. aasta otsuse kohaldamisalast välja ja nende suhtes ei eksisteeri mingit solidaarsussüsteemi. CNCMil ei ole CMA väitel nende tütarettevõtjate suhtes ühtegi määruse nr 575/2013 artiklis 10 osutatud eesõigust.

131. EKP väidab kõigepealt, et need argumendid, mis esitati esimest korda apellatsiooniastmes, kujutavad endast uut väidet, mis ei käsitle määruse nr 575/2013 artikli 10 tõlgendamist, vaid järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 2 punkti 21 alapunkti c ulatust, ja et asjaomane teine osa on seega vastuvõetamatu. Komisjon ühineb sisuliselt EKP seisukohaga. EKP ja komisjon väidavad, et igal juhul tuleb teise väite teine osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata. EKP teeb sellega seoses Euroopa Kohtule ettepaneku paluda edastada Euroopa Kohtu kodukorra artikli 64 kohaselt menetlust korraldava meetmena teatud grupi Crédit mutuel vastastike üksuste ja nende tütarettevõtjate vahel sõlmitud refinantseerimiskokkulepped.

132. Siinkohal tuleb kõigepealt märkida, et väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et kuna apellatsioonimenetluses piirdub Euroopa Kohtu pädevus esimeses kohtuastmes arutatud väidetele ja argumentidele antud õigusliku hinnangu kontrollimisega, ei saa pool esitada esimest korda Euroopa Kohtus argumenti, mida ta ei ole esitanud Üldkohtus.[51]

133. Mulle tundub toimiku lugemisel ilma igasuguse kahtluseta, et CMA poolt teiste väidete teises osas toodud argumente ei ole mingil viisil esitatud Üldkohtus esimeses astmes. Samuti ei saa neid pidada uueks argumendiks, mis kujutab endast üksnes Üldkohtule esitatud argumentide edasiarendust või täiendust.[52]

134. Neid asjaolusid arvesse võttes leian, et see osa on vastuvõetamatu.

135. Teise võimalusena märgin, et isegi kui see osa oleks vastuvõetav, millega siinkohal ei ole tegemist, on see igal juhul ka tulemusetu.

136. Nimelt täpsustas Conseil d'État (Prantsusmaa kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) oma 9. märtsi 2018. aasta otsuses, et kontrollipädevust, mida CNCM teostab CMFi artikli L.511-31 kohaselt Crédit mutueli võrgustikus, tuleb käsitleda ka „kassade tütarettevõtjaid [hõlmavana], kuna esimeste finantsolukord mõjutab teiste finantsolukorda".[53] Nendel asjaoludel ja võttes arvesse järeldust, milleni jõudsin eespool punktis 125 ja mille kohaselt CMFi artiklist L.511-31 üksi piisab selleks, et määruse nr 575/2013 artikli 10 lõike 1 punktis a sätestatud tingimus oleks täidetud, siis isegi kui eeldada, et 10. märtsi 1992. aasta otsust ei saa kohaldada kogu Crédit mutueli grupile, ei mõjutaks see asjaolu kuidagi järeldust, et asjaomane grupp täidab seda tingimust.

51 Vt muu hulgas 20. septembri 2018. aasta kohtuotsus Agria Polska jt *vs.* komisjon (C-373/17 P, EU:C:2018:756, punkt 99 ja seal viidatud kohtupraktika).

52 Argument, mis kujutab endast Üldkohtule esitatud argumentide edasiarendust või täiendust, on vastuvõetav. Vt 10. septembri 2009. aasta kohtuotsus Akzo Nobel jt *vs.* komisjon (C-97/08 P, EU:C:2009:536, punkt 39).

53 Vt Conseil d'État (Prantsusmaa kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) 9. märtsi 2018. aasta otsuse põhjendused 10 ja 11.

137. Eeltoodust järeldub, et minu arvates tuleb teiste väidete teine osa tagasi lükata, ilma et oleks vaja teha otsust EKP esitatud menetlust korraldava meetme taotluse kohta. Seega, kuna kahe apellatsioonikaebuse teised väited tuleb tagasi lükata, tuleb kaks kõnealust apellatsioonikaebust minu arvates täielikult tagasi lükata.

VI. Kohtukulud

138. Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõige 2 näeb ette, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, siis otsustab Euroopa Kohus kohtukulude jaotuse.

139. Kodukorra artikli 138 lõike 1 kohaselt, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste lahendamisel, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

140. Kuna EKP, komisjon ja CNCM on CMA-lt kohtukulude hüvitamist nõudnud ja viimati nimetatu on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb jätta CMA kohtukulud tema enda kanda ja mõista talt välja EKP, komisjoni ja CNCMi kohtukulud.

VII. Ettepanek

141. Esitatud kaalutlustest lähtudes teen Euroopa Kohtule järgmise ettepaneku:

1. Jätta apellatsioonkaebused rahuldamata.

2. Jätta Crédit mutuel Arkéa kohtukulud tema enda kanda ning mõista talt välja Euroopa Keskpanga, Euroopa Komisjoni ja Confédération nationale du Crédit mutueli kohtukulud.